

ТУРЕ ХАНСЕН МАШИНАТА НА ДОНУЪР

Превод от норвежки: Антоанета Ханстеен, Любаша Каменова, 1990

chitanka.info

Еуген Донуър никога не бе се съмнявал, че един ден ще успее да конструира машина на времето. В продължение на двайсет години той работеше по шестнадесет часа на ден и накрая неговото усърдие бе възнаградено — машината на времето стана факт.

Машината на времето не можеше да пренася Еуген Донуър в бъдещето, но той и не искаше да отиде там. Ако трябва да бъдем точни — Еуген Донуър никак не вярваше в бъдещето. Интересите му бяха отправени към миналото, а за тази цел машината функционираше отлично. Можеше да го пренесе невредим до която и да е епоха и обратно.

В началото Еуген Донуър реши да не се пресилва. Той програмира машината за 1756 година, 20 април, 14.50 ч.

Когато слезе, го посрещнаха слънчева светлина и птича песен. Брезовата гора около него беше свежа и зелена, явно през 1756 пролетта беше подранила. Той веднага се зае с плана си (разбира се, че имаше план — никой не работи двайсет години ден и нощ върху машина на времето без определена цел). Взе ловджийската си пушка под мишница и навлезе в гората.

На върха на едно дърво той намери това, което търсеше. Стреля бързо с двуцевката и осем врани паднаха на земята.

Когато се върна обратно в своето време, чу по радиото, че числеността на враните рязко е намаляла. Най-загадъчното беше, че петдесетина екземпляра бяха безследно изчезнали от един изследователски институт.

— Изчезнаха просто пред очите ни — заяви един объркан учен пред вечерната информационна емисия Дагсривиен.

Една седмица по-късно бе съобщено, че враните в света са намалели с около шестдесет процента.

За Еуген Донуър тези сведения бяха обнадеждаващи. Всъщност имаше намерение да предприеме няколко кратки пътувания в миналото. В програмата бяха включени и експерименти с коне, зайци и камили. Но след задълбочена преценка той реши веднага да пристъпи към изпълнение на основния си план.

Когато за пореден път влезе в машината, той се усмихваше. Беше принуден да снове напред-назад във времето, докато улучи определеното място. Не знаеше точната година.

Щом най-после в търсения момент достигна планинския връх, се оказа заобиколен отвсякъде с вода. Но не беше сам. Всевъзможни животни и една малка група хора го гледаха втренчено от огромен дървен кораб.

Еуген Донуър излезе усмихнат от машината. Обърна се към един възрастен човек с дълга бяла брада:

— Моите почитания, господин Ной!

Естествено, капитанът не разбра нито дума и Донуър каза отчетливо:

— Дойдох с една малко неприятна мисия. Имам намерение да отнема живота на повечето от вас. С изключение на онази млада дама!

— Донуър кимна към едно необикновено красиво момиче. — Мисля заедно с нея да дам начало на човечеството. Бъдещето, което се готвите да създадете, далеч няма да е съвършено. Може би ви звучи самонадеяно, но все пак смятам, че ще направя нещо по-добро от това, което създадохте вие. Освен всичко имам и известна представа за грешките и пропуските.

След тези паметни думи Донуър грабна оръжието си и започна да стреля напосоки. Но в момента, когато само младото момиче и Ной останаха живи, Еуген Донуър изчезна безследно. Трябваше да го предвиди. Човек не може да унищожава предците си без последствия за себе си.

Ной огледа безпомощно мъртвото си семейство. После бавно пристъпи към младото момиче, взе го в прегръдките си и каза на еврейски:

— Любима, аз съм свободен! Можем да се оженим.

Поука: Никога не тръгвай на дълъг път по море без припаси.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 13/1990 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.